

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2021 - 1267

Doknr.
390409

Dato
03-03-2021

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 29. januar 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 277 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 277:

"Vil ministeren oplyse, om en kommune har pligt til at efterleve, hvis et barn siger, at barnet ønsker at bo hos sine forældre, eller barnet ønsker ekstra samvær med sine forældre? Spørgsmålet stilles som opfølgning på samråd den 28. januar 2021, jf. SOU alm. del - samrådspørgsmål F."

Svar:

Det gælder generelt i serviceloven, at kommunen har pligt til at sikre, at der sker en løbende inddragelse af barnet eller den unge i egen sag. Det betyder bl.a., at kommunen har pligt til at afholde samtaler med barnet eller den unge, inden der træffes afgørelser, som berører barnet eller den unge – en såkaldt børnesamtale efter servicelovens § 48. Formålet med samtalen er at finde frem til barnets eller den unges ønsker i forhold til en konkret afgørelse. På baggrund af samtalen, skal barnet eller den unges mening tillægges vægt i forhold til barnets eller den unges modenhed og udvikling.

Herudover gælder, at en anbringelse – og enhver anden foranstaltning – skal afsluttes, når formålet med anbringelsen er nået, eller anbringelsen ikke længere opfylder sit formål, jf. servicelovens § 68. Er der således ikke længere behov for, at barnet er anbragt, skal anbringelsen afsluttes og barnet hjemgives.

Men er der åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade, kan et barn anbringes uden samtykke fra barnet over 15 år eller forældrene, jf. servicelovens § 58. Kommunen er således ikke forpligtet til at efterkomme barnets ønsker om en hjemgivelse, hvis der er tale om en tvangsanbringelse.

Børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet, har som udgangspunkt ret til samvær og kontakt med deres forældre og netværk, som for eksempel søskende og bedsteforældre, under anbringelsen. Udgangspunktet er, at barnet eller den unge som hovedregel har brug for at bibeholde kontakten til de biologiske forældre, søskende m.fl. Kommunen skal om nødvendigt træffe afgørelse om omfanget og om udøvelsen af samværet. Ved afgørelsen skal kommunen lægge særlig vægt på barnet eller den unges bedste og formålet med anbringelsen. Der skal i den forbindelse afholdes en børnesamtale, hvorved barnet eller den unges holdning til en afgørelse om samvær kan afdækkes.

Det er afgørende, at kommunen i sine afgørelser tager hensyn til, at barnet eller den unge ikke skal opleve et samvær eller en kontakt med en forælder i de situationer, hvor selve kontakten vurderes som skadelig for barnets trivsel og udvikling. Det kan f.eks. være i situationer, hvor en forælder tidligere har udsat barnet eller den unge for vold eller seksuelle overgreb, og hvor samvær derfor vurderes at være til skade for barnet.

Med venlig hilsen
Astrid Krag